

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie z wniosku **J. R.** o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Okręgowego w G. z dnia 22 stycznia 2020 r. sygn. akt V Ko (...) w przedmiocie wyłączenia od rozpoznania sędziów i asesorów Sądu Rejonowego w W. i przekazania sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w T. po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 14 maja 2020 r.,
zażalenia J. R. na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 24 marca 2020 r., II AKo (...),
o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w powyżej wskazanej sprawie
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem wydanym na podstawie art. 429 § 1 k.p.k. i art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. w dniu 24 marca 2020 r., sygn. akt II AKo (...) Zastępca Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...) odmówiła przyjęcia wniosku złożonego przez J. R. o wznowienie postępowania w powyżej wskazanej sprawie, jako niedopuszczalnego z mocy ustawy.

Na to zarządzenie J. R. wniósł zażalenie, w którym stwierdził, że jest ono „fałszywe, bezprawne, nieuzasadnione oraz kaleczące ewidentnie Europejską Konwencję Praw Człowieka”, po czym bardzo krytycznie odniósł się do sędziów

orzekających w poszczególnych Sądach usytuowanych na terenie właściwości Sądu Apelacyjnego w (...).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne w stopniu oczywistym.

Zażalenie nie zawiera żadnej argumentacji dowodzącej niesłuszności zaskarżonego zarządzenia. Ogranicza się bowiem bądź to do uwag bardzo ogólnego charakteru i bez (nawet próby) ich uzasadnienia, bądź też wyrażenia krytycznej opinii o sędziach z Sądów podległych (...) Apelacji, w istocie w niniejszym postępowaniu bezprzedmiotowych. Przedmiotem bowiem niniejszego postępowania jest tylko dokonanie kontroli zasadności zaskarżonego zarządzenia w kontekście odnoszących się do instytucji wznowienia postępowania regulacji. Przeprowadzona zaś taka analiza dowodzi całkowitej zasadności skarżonego zarządzenia i braku podstaw (tak faktycznych, jak i prawnych) do podważenia jego trafności. W zarządzeniu tym wskazano przyczyny odmowy przyjęcia przedmiotowego wniosku o wznowienie postępowania i przywołano konkretne przepisy, których zastosowanie, jako obowiązujących, taką decyzję spowodowało. Powtórzyć więc tylko należy, iż postępowanie w przedmiocie wyłączenia od rozpoznania sędziów nie stanowi „postępowania sądowego zakończonego prawomocnym orzeczeniem” w rozumieniu art. 540 § 1 k.p.k. Stąd też nie może być wznowiane w trybie regulacji przewidzianych w rozdziale 56 Kodeksu postępowania karnego. Tego rodzaju postępowanie ma wszak charakter incydentalny i dotyczy kwestii nie związanych z głównym nurtem postępowania. Nie można więc – w tym trybie i przy wykorzystaniu tej nadzwyczajnej instytucji procesowej – domagać się wznowienia tego postępowania zakończonego postanowieniem o wyłączeniu sędziów. Wznowienie postępowania karnego jest instytucją szczególną procesu karnego, która służy do kontroli i uchylania prawomocnych orzeczeń kończących postępowanie sądowe i – co do zasady – rozstrzygających kwestię odpowiedzialności karnej. Prawdą jest, że przepisy regulujące wznowienie postępowania sądowego mają zastosowanie nie tylko do postępowania w zasadniczym nurcie procesu, ale także do niektórych postępowań ubocznych. Należy bowiem podzielić rozróżnienie postępowań ubocznych na takie, które wiążą się ściśle z głównym przedmiotem procesu, nie mają charakteru samoistnego i w

związku z tym nie mogą być objęte wnioskiem o wznowienie, oraz takie, które mają charakter autonomiczny względem głównego nurtu procesu i dlatego mogą stanowić osobny przedmiot wniosku o wznowienie. Jednakże w tym wypadku jedynie na niektórych podstawach np. *ex delicto*. Ze względu na ich charakter, podstawy określone w art. 540 § 1 pkt 2 lit. A-c (*de novis*) są bowiem adekwatne jedynie do głównego przedmiotu procesu, czyli kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego za zarzucany mu czyn przestępny. W konsekwencji zasadnie w zaskarżonym zarządzeniu uznano, iż złożenie takiego jak w niniejszym postępowaniu wniosku o wznowienie jest niedopuszczalne z mocy prawa i odmówiono jego przyjęcia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.